

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРЕМИЈЕРА БАЛЕТА „ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН“ У КОРЕОГРАФИЈИ И РЕЖИЈИ ЛИДИЈЕ ПИЛИПЕНКО

Двочасовни спектакл за очи и душу

Балет „Евгеније Оњегин“, на музику Петра Иљича Чајковског, у кореографији и режији Лидије Пилипенко, под диригентском управом Ђорђа Павловића, премијерно је изведен 23. децембра на Великој сцени.

Одушевљена публика, у преуној сали, уживала је у овом двочасовном спектаклу, инспирисаном истоименим бисером руске књижевности, сатиричним ремек-делом раног 19. века, славног Александра Сергејевича Пушкина.

За тај целовечерњи балет у два чина, први пут изведен на некој српској сцени, наша чувена примабалерина и кореографкиња Пилипенко написала је и либрето, а са маестром Павловићем

„Дуо сам проучавала феномен Пушкиновој дела и сазнала да је Оњегин, који је шешик и изразио компликована личност, заправо имао часној пријатеља који је одабрао часној уметној живој... Ту је и изразио компликован однос Тајјане и њене сестре које су карактерно друштво. Био је велики изазов све што постојало на сцени.“, каже Лидија Пилипенко.

урадила је и изузетан избор композиција Чајковског, најпознатијег руског композитора позног романтизма.

Чувени роман, чији су главни јунаци млади аристократа Оњегин, страствени млади песник

Ленски, шармантна и симпатична Олга и њена старија сестра Татјана, слојевита и меланхолична особа, опседнута романтичним књигама... дочаран је покретом на нов, јединствен, начин, адекватним кореографским изразом (асистент Душка Драгичевић) ове наше врхунске уметнице која је на крају представе награђена више него заслуженим аплаузом.

Госпођа Пилипенко није желела да у либрету осуђује људске недостатке, већ је њена потреба била да разуме и уметничким језиком изрази сву сложеност и противречности које чине сам живот.

Изванредни костими Катарине Грчић Николић, сведени, веома функционални декор Бориса Максимовића, сјајни солисти и чланови ансамбла, који су сваки

атомом снаге дали све од себе да одговоре захтевима кореографа, као и одличан оркестар, пленили су све време пажњу гледалаца, који заиста нису штедели дланове да их, све заједно, поздраве бурним овацијама.

У главним улогама наступили су Јован Веселиновић (Евгеније Оњегин), Бојана Жегарац Кнежевић (Татјана), Игор Пастор (Ленски), Теодора Спасић (Олга), Милан Рус (Кнез Гремин) и Милош Живановић (Слуга).

У представи је учествовао целокупни балетски ансамбл и Оркестар Народног позоришта у Београду.

Концертмајстор је била Едит Македонска.

Прва реприза биће одржана 16, а друга 29. јануара.

■ М. Безбрадница ■

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ВУКОВЕ НАГРАДЕ

Србије, биће уручена почетком фебруара.

Р.П.Н.

СЕРИЈАЛ О НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Снимање новог серијала Радио телевизије Србије под називом „Народно позориште у десет чинова“, према сценарију Тамаре Барачков, у режији Мишка Милојевића, почео је у понедељак 18. децембра. У десет епизода, које РТС припрема поводом 150 година Народног позоришта у Београду на специфичан начин, без класичног и конвенционалног приступа историографији, биће истраживани најупечатљивији мотиви из богате историје Националног театра. Аутор серијала је Небојша Брадић.

М.Б.

УСПЕХ ПРИМАДОНЕ У АЛЖИРУ

Примадона Јадранка Јовановић, са гостима баритон Оливером Његом, пијанистом Николом Рацковим и директором Алжирске опере Нур-Едином Саудијем, одржала је 4. и 6. децембра два веома успешна концерта у алжирским градовима, Алжиру и Орану. Овај уметнички догађај подржало је Министарство културе и информисања Републике Србије.

М.Б.

МАЕСТРО БРАНКО МАРКОВИЋ

Промоција монографије „Маестро Бранко Марковић“, аутора Маје Красин Матић и Весне Бајић Стојиљковић, одржана је 16. децембра на Сцени „Раша Плаовић“. На промоцији, коју је УБУС организовао поводом 100 година од рођења овог цењеног солисте Балета Народног позоришта и кореографа народних игара, осим ауторки, учествовали су педагог и кореограф Владимир Логунов, редитељ и члан уметникове породице Горан Марковић, син Бранка Марковића - Војин Марковић, солиста Србољуб Нинковић, балерина Ива Игњатовић...

Р.П.Н.

ХУБАЧ НА КИПРУ

Вршилац дужности директора Дrame Народног позоришта у Београду, Жељко Хубач, 9. и 10. децембра, учествовао је по позиву на дводневну Међународну позоришну конференцију у Никозији, организованој поводом прославе 40. годишњице кипарског огранка Међународног театарског института. Хубачево излагање „Модерно читање класике као окосница новог репертоара Дrame Народног позоришта у Београду“ изазвало је велико интересовање присутних у потоњој дискусији, у оквиру које је он одговарао на

десетине питања колега и студената Универзитета уметности у Никозији, који су одали признање репертоарском концепту Дrame Народног позоришта у Београду и постављању драматуршких тимова у фокус креирања и реализације позоришног репертоара.

Р.П.Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | БОРИС ПИНГОВИЋ

Поезија свакако има моћ

Промоција збирке песама „Да ништа признао не бих“, чији је аутор глумац Народног позоришта у Београду Борис Пинговић, одржана је недавно на Сцени „Раша Плаовић“. У својој најновијој, другој по реду, књизи песама, коју је објавила издавачка кућа „Плато“ у оквиру библиотеке „Посебна издања“, Пинговић успешно развија савремени песнички израз који је својим ритмом, метром и језиком ослоњен на најлепшу традицију наше поезије, а мотивским слојевима и стилским склопом, осликава стање модерног света.

● Збирка одражава једну помало тужну слику света, али она се надвладава дискретним хумором, самоиронијом, а понекад и гротеском. С обзиром на то да сваки уметнички чин представља неку врсту бекства, како би овај ваш могао да се „чита“?

Писање поезије и песништво често поједностављују одузимајући им све друге епитете осим „романтичних“ и понекад „еска-

пистичких“. Биће да је то зато што живимо у једном крајње „депоетизованом“ времену и стварности одакле многи од нас, сасвим разумљиво, имају порив да беже. То је потпуно легитимно када се већина ствари узме у обзир, али за мене је питање бега, питање „ка-

чему“, а не „од чега“. Тако је и са песмама које пишем. Ако би се ту дало учитати извесно бежање, онда би то засигурно био „бег у средиште себе“, бег који би ми донео смирење, управо кроз суочавање са стварношћу, каква год да је и куд год била. Ако ова моја збирка, како рекосте, одражава „једну помало тужну слику света“, мени је заиста драго, јер некако имам осећај да мање тужна није могла бити, чак ни упркос мојим песмама.

● Ваши стихови су ослобођени сваке патетичности, док се наговештени бол пародичним сликама преображава у ведар однос према животу. Може ли поезија било шта променити и, ако може, да ли је битније њоме променити свет,

УСПЕШНО ГЕСТОВАЊЕ ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У ХРВАТСКОМ

Овације за „Отела“

У оквиру Протокола о сарадњи између два национална театра у Београду и Осиеку, ансамбл Опере Народног позоришта гостовао је 4. децембра веома успешно у Хрватском народном казалишту у том славонском граду са Вердијевим „Отелом“, изведеним под диригентском управом Дејана Савића, у режији госта из Италије Паола Бајока.

Драмска експресија, изванредна карактеризација ликова, савршена оркестрација, богат и разноврстан језик и лепота мелодике главне су карактеристике овог ремек-дела оперске уметности чије је протагонисте публика у препуној сали наградила на крају представе вишеминутичним бурним овацијама и узвицима „браво“.

Овакве сјајне реакције наши уметници заслужили су, пре свега, импресивним наступом, изванредним вокалним способностима и убедљивом сценском појавом.

Такође, љубитеље опере у Осиеку, одушевили су и одличан Оркестар и звучан Хор.

Савић, Павишић и Шапић

Тенор Јанко Синадиновић у насловној роли, сопран Јасмина Трумбеташ Петровић као Дездемона и баритон Миодраг Д. Јовановић у улози Јага, који су добили и аплаузе на отвореној сцени, бриљирали су својим великим гласовима и ангажованом глумом у тој мери, да су многи појединци из публике били искрено

дирнути њиховим наступом.

Заслужене аплаузе, наравно, добили су и Вишња Попов (Емилија), Марко Живковић (Касио), Слободан Живковић (Родриго), Свето Кастратовић (Лодовико), Љубодраг Беговић (Монтано) и Предраг Глигорић (Гласник).

Наша национална Опера, на тај начин је наставила низ успешних гостовања у суседним државама, представљајући у најбољем светлу своје уметнике и продукцију.

Ово значајно гостовање, представља наставак сарадње између две Куће

чија је реализација започела 5. јуна прошле године када су првакиња Опере Јасмина Трумбеташ Петровић и маестро Дејан Савић наступили у продукцији Пучинијеве „Тоске“ у режији Озрена Прохића.

Београдски уметници и чланови Народног позоришта, сви без изузетка, одушевљени су

Јер се ослања на реч

или човека до себе и човека у самоте себи?

Чини ми се да немам прави одговор на то питање, али кад год размишљам о револуцијама, увек су ми у мислима они „мрављи кораци“ које помиње Владета Јеротић у „Даровима наших рођака“, као једине озбиљне тектонике које мењају свет на боље. Све остало ми је у најмању руку сумњиво. Поезија свакако има моћ, јер се ослања на оно што у почетку беше, а то је реч. Велику снагу реч има када је испевана, можда чак и већу него када је неизречена. У оба случаја, ништа не вреди ако нема ко да чује.

● Ви сте вишеструко талентован уметник. Осим кроз глуму и писање поезије, свој снажан и упечатљив уметнички израз исказујете и у бенду „Hammondeggs“, као певач и соло гитариста...

Требало ми је времена, које се мери деценијама, да схватима да је тај уметнички „троножац“ на који сам посађен у ствари најстабилнија тачка ослонца за мене и за моје утемељење. То је свакако и питање животне и људске зрело-

сти, али, можда, понајпре, једно од питања на која никада нисам ни прозиван да дајем одговоре. Долазила су, можда, мало касно, али, ипак на време.

У мајичном Народној позоришћу, Пинковић иренујно игра у његовим „Дервиш и смрт“ (Инспектор Муселим), „Женидба“ (Жевакин), „Мали брачни злочини“ (Жил), „Хенри Шестии“ (Војвода од Самерсеја), „Пут у Дамаск“ (Нејознајни, Лекар, Ожалошћени) и „Чудо у Шарјану“ (Виловијевић).

● Ваша уметност је више уметност проживљавања него уметност представљања?

Уметност, ипак, мора да допре до оног коме је намеравана и упућена. Мора да буде разумљива, па макар и на зауман или трансценденталан начин. Ту добар занат помаже при избору бољих и легитимнијих средстава. Мислим да је право место за удомљење „про-

живљавања“ - публика, а ако је до представљања, онда нам нема никога до нас, „извођача радова“.

● Глума је специфична врста уметности. У свакој улози глумац, коме су тело и ум његов инструмент, мора негде да пронађе и себе, да се поиграва и преиспитује, „копа“ по себи како би дошао до онога што одређена улога од њега захтева. Да ли је глума, како је некад говорио славни Ингмар Бергман, заиста, једна од најегоецентричних професија?

Мислим да то нема везе са самом професијом, него са људима. Постоје моје колеге које уживају да мистификују наш занат и тиме саблажњавају „обичан свет“ јер им је то потребно из неких разлога. Помало је тужно што је најчешће питање лаика упућено нама глумцима, а кроз које се рефлектује сва сила онога чему се „обични људи“ диве када је наш посао у питању, оно чувено „...ма све је то мени ок, али како научите онолики текст?...“ Ајд' сад, буди егоецентричан, ако си нормалан.

■ Микојан Безбрадица ■

НАРОДНОМ КАЗАЛИШТУ У ОСИЈЕКУ

Јасмина Трумбеташ Петровић и Јанко Синађиновић

гостопримством, једним колегијалним и пријатељским односом који их је сачекао, како на улицама овог прелепог барокног града, тако и у самом Хрватском народном казалишту.

Управници Божидар Шнајдер и Дејан Савић још приликом потписивања протокола констатовали су да је потребно гледати у будућност и да оваква гостовања, запра-

во, представљају модел успешне и добре међудржавне и регионалне сарадње која може да се примени и на друге области живота.

Својим присуством, овај значајан догађај увеличао је и Њ.Е. г. Милан Шапић, Генерални конзул Републике Србије у Вуковару, као и многи наши сународници који живе у Републици Хрватској.

Након представе, у најтоплијем и пријатељском духу и дружењу, колеге из Осиека организовале су велики пријем за све

чланове бројне експедиције из Народног позоришта у Београду, која је бројала око 180 људи, а домаћин је био директор Опере Филип Павишић, диригент који је чест и радо вођен гост у Београду.

Остала је обавеза да се драгим колегама из Осиека, Народно позориште на исти начин одужи приликом скорашњег гостовања једног од њихових ансамбала како би и ми добили прилику да се покажемо као добри домаћини.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈАНУАР 2018.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• 25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ –
КИРЈАЊА И ДОН КАРЛОС
Аутори изложбе Јелица Стевановић и Драган Стевовић

ОТВОРЕНА ВРАТА
13. 1 | 12.00

КОНЦЕРТИ
12. 1 | 18.00

Новогодишњи концерт
Музичка школа „Јосиф Маринковић“
Класа флауте, професор Марина Ненадовић

29. 1 | 18.00

Вече оперских арија
Сања Косанић, сопран
Стеван Каранац, тенор
Миливоје Вељић, клавир

30. 1 | 18.00

Медитације
Концерт камерне музике
Чланови Музичко оперско театарске организације (МОТО)

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

17. 1 | 18.00
Студијски програм за виолу
класа Дејан Млађеновић

18. 1 | 18.00

Студијски програм за контрабас
класа Слободан Герић

27. 1 | 18.00

Солистички концерт
Богдан Благојевић, гитара
класа Вера Огризовић

31. 1 | 18.00

Камерна музика
класа Игор Лазић

ЧИТАЛИШТЕ – ПОЗОРИШТЕ

15. 1 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоја)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ТАМАШ У ФИЛОЗОФСКОМ ТЕАТРУ

Гост првог „Филозофског театра“ у новој сезони, одржаног 9. децембра на Сцени „Раша Плаовић“ био је мађарски филозоф, дисидент и писац Гашпар Миклош Тамаш. У препуној сали, са овим значајним интелектуалцем, разговор на тему „Фашизам и револуција“, водила је драматург Маја Пелевић. Тамаш је развио концепт пост-фашизма који, према његовим речима, лако проналази уточиште у новом свету глобалног капитализма, без узнемиравања доминантних политичких облика парламентарне демократије. „Револуција суди ко је крив, а ко прав, она не расуђује него осуђује и тако акцију преноси на план моралног чина пренебрегавајући поредак ствари и заступајући став да нема ничег изван заједнице једнаких“, казао је, између осталог, Тамаш. Говорећи о томе зашто је фашизам данас успешан и тако близак неолибералном концепту, објаснио је да је то због тога „јер се претвара да је револуционаран и да се бори за бољитак, а заправо је владавина елита и уопште не доводи у питање категорију моћи, само се бави њеним преузимањем“. Познат као жестоки критичар европске деснице, режима актуелног мађарског премијера Виктора Орбана, као и неолиберализма, Г. М. Тамаш сврстава се, поред Жижкеа, Бајдуа и Негрија, у друштво јеретичких европских марксита. Рођен у Румунији 1948. године, Тамаш је из политичких разлога пребеглао 1978. године у Мађарску, где је постао један од водећих дисидената тог доба. Држао је предавања широм света - између осталог и на Оксфорду, Јејлу и Колумбији, а тренутно предаје на катедри за социологију и социјалну антропологију на Средњоевропском универзитету у Будимпешти. Такође, гостујући је предавач на Институту за хуманистичке науке у Бечу. Аутор је бројних радова, међу којима су „Истина и класа“, „Невина моћ“, „Постфашизам и антикомунизам“ и „Етницизам након национализма“.

Ж. Познановић

НУШИЋ И „ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА“ – УВЕК У ЗНАКУ ЈУБИЛЕЈА

ФАНТАСТИЧНА БАЛЕТСКА АВАНТУРА

У славу великог Бен Акибе Оњегин представ

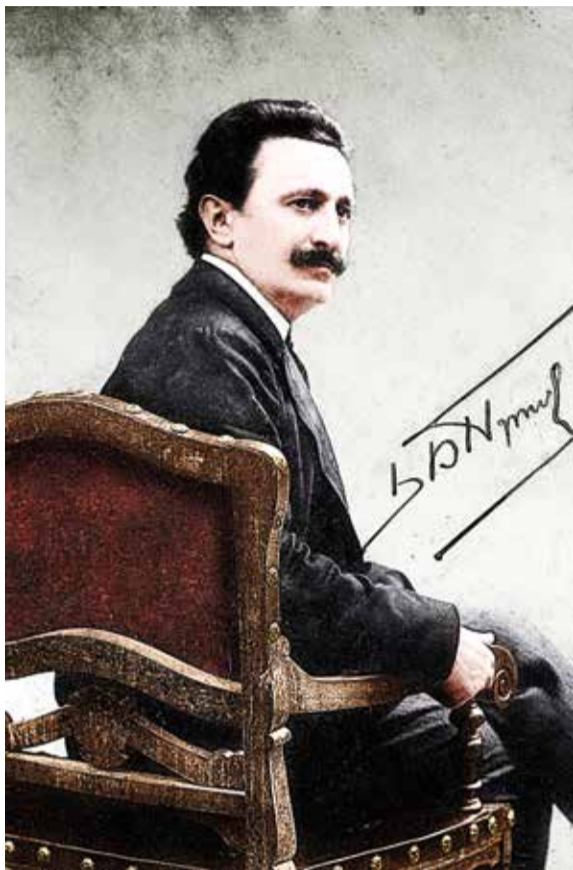
Праизведба Нушићеве „Ожалошћене породице“ била је 28. новембра 1934. године на Великој сцени Народног позоришта у режији Јосипа Кулундића, којом је, наш најпознатији комедиограф, обележио јубиларни 70-ти рођендан.

У првој поставци „Ожалошћене породице“ једна од његових најзначајнијих глумица Жанка Стокић, тумачила је лик Сарке. У подели су били и Душан Раденковић (Агатон Арсић), Благоје Величковић (Танасије Димитријевић), Фран Новакковић (Прока Пурић), Марко Маринковић (Трифун Спасић), Драгољуб Петровић (Мића Станимировић), Божидар Дрнић (др. Петровић, адвокат), Ана Паранос (Симка), Јованка Дворниковић (Вида), Зора Златковић (Гина), Марија Поповић (Тетка) и Мара Поповић (Даница).

У међувремену, „Ожалошћена породица“, у којој је славни комедиограф критичку оштрицу усмерио на покварену, лицемерну и повампирену обитељ, а пре свега на људску похлепу, имала је још три премијере у Националном театру, а прва од њих била је 10. јуна 1949. године, у режији Предрага Динуловића, са Јованом Гецом у улози Агатона.

Наредна поставка одржана је четири деценије од праизвођења - 1974. године, у поставци Градимира Мирковића, који је улогу Агатона Арсића поверио Мији Алексићу.

Последња премијера „Ожалошћене породице“ уприличена је две деценије касније, 1994. године у режији Златана Дорића, 22. новембра, на Дан Народног позоришта. У тадашњој подели били су Миленко Павлов (Агатон Арсић),

Богдан Михајловић (Танасије Димитријевић), Михајло Викторовић (Прока Пурић), Драган Зарић (Трифун Спасић), Лепомир Ивковић (Мића Станимировић), Зоран Ђосић (др. Петровић, адвокат), Зорица Мирковић (Симка), Љиљана Газдић (Вида), Љиљана Благојевић (Гина), Соња Јауковић (Сарка) и Нела Михаиловић (Даница).

„Ожалошћена породица“ извођена је у скоро свим позориштима некадашње Југославије, али и данашње државе. Осим „класичних“ поставки, занимљиво је напоменути, да је овај комад, 2012. године, први пут урађен и као луткарска представа за одрасле, у Позоришту младих, у Новом Саду.

Добро је познато да Нушић

није био миљеник критике, а, чак, и за ово дело, прозван је од тадашњих критичара да „покушава да докаже да је комедиографски жив“.

Насупрот томе, његова дела су увек, па тако и данас, била изазов за редитеље и глумце и, сваки пут, дочекивана су са радошћу од стране публике. Нушић је имао своје глумце, а данас би, вероватно, имао и своје редитеље. Један од њих, можда, био би и Јагош Марковић за чију поставку „Госпође министарке“ у Народном позоришту, већ више од 13 сезона, се тражи карта више. У тој инсценацији, (као незаборавна Жанка Стокић у неким претходним), данас би му омиљена глумица, која прославља његова дела, била Радмила Живковић.

Нушић је преминуо 19. јануара, четири године након праизвођења „Ожалошћене породице“. Тог дана фасада Народног позоришта у Београду била је прекривена у црно. Осам деценија од смрти Алкибијада Нуше-Бранислава Нушића, 19. јануара 2018. године, по пети пут биће премијерно изведена „Ожалошћена породица“, овога пута у Јагошевој режији. Наш Национални театар ће новом поставком славити писца и у години свог јубилеја, 150 година од оснивања, а током јануара месеца ће започети са свечаностима „У част Нушића“.

Како су Нушић и „Ожалошћена породица“, готово увек у знаку јубилеја, надајмо се да ће и ова, пета, поставка у Народном позоришту доживети неколико стотина јубиларних извођења. У подели су Саша Торлаковић к.г. (Агатон Арсић), Радмила Живковић (Симка), Даница Максимовић к.г. (Сарка), Небојша Дугалић (Прока Пурић), Вања Ејдус (Гина), Александар Срећковић (Танасије Димитријевић), Нела Михаиловић (Вида), Слободан Бештић (др. Петровић, адвокат), Сузана Лукић (Даница) и Душан Матејић (Мића).

■ Јасмина Урошевић ■

Један од најпознатијих Пушкинових ликова Евгеније Оњегин оденуо је ново рухо и упутио се у фантастичну балетску авантуру. Вођен искусном руком примабалерине Лидије Пилипенко која потписује режију и кореографију балета „Евгеније Оњегин“, као и сам либрето, премијерно се представио београдској публици 23. децембра, под управом маистра Ђорђа Павловића. Човек који је престао да се радује, човек чија је душа постала окамењено неосетљива пре два века, стоји на Великој сцени Народног позоришта заглаван у даљину, размишља о својој судбини, желећи да нам исприча његову животну причу. Према речима Лидије Пилипенко, Оњегин „говори“ о сталној борби између добра и зла у нама и људском праву да изаберемо зло и ходимо у таму. Његова судбина доживела је безбројна драмска, оперска и филмска читања, али сада добија ново тумачење, балетско, које га донекле оправдава.

„Много сам размишљала о томе ко је заправо Евгеније Оњегин, покушавала сам да га разумем и да му опростим. Оњегин је тешка, изузетно компликована личност која лагано пролази кроз живот, уништавајући све око себе. Он ће и Татјани рећи „тебе сам убио скоро, а Ленског потпуно“. Како је могуће да његов највећи пријатељ буде човек који ће жртвовати свој живот, због њега. Он му је веровао, дао му себе искрено, понудио му је чак и свој живот и смрт се заиста догађа. Оњегин представља поруку човечанства, вечног човека, који

по карактеру, рођењу, по схватању прихвата лакшу линију живота, све је моје, ја сам највећи, најбољи, све мора бити мени подређено. Пушкин је овде описао како човек има права да одабере пут који му највише одговара, иако је често погрешан” – објашњава Лидија Пилипенко.

Чајковски је, према речима наше саговорнице, пишући оперу покушао да исправи своје личне, приватне грешке, оно што му је представљало терет. У балету „Евгеније Оњегин“ одабир музике Чајковског сачинили су Лиди-

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ПРИРЕЂЕН ТР

Значајни резулта

Традиционални новогодишњи коктел за представнике медија који прате продукцију наше Куће, приређен је у уторак 26. децембра у Музеју Народног позоришта.

Том приликом, одржана је и кратка прес конференција на којој је управник Дејан Савић, између осталог, нагласио да Народно позориште, успешно завршава 2017. годину у којој су, како је истакао, реализовани сви уметнички планови.

Подсетио је да су у том периоду изведене четири драмске, три оперске и једна балетска премијера, као и да су реализована бројна успешна гостовања у земљи и ино-

странству, прослављено неколико значајних јубилеја...

Ња поруку човечанства

ја Пилићенко и Ђорђе Павловић. Куриозитет је то што у балету, нема ни једне оперске ноте, како истиче уметница.

Главна улога Евгенија Оњегина поверена је Јовану Веселиновићу, честиту и одмерену Татјану приказала је Бојана Жегарац Кнежевић, енергичног и експлозивног песника Ленског донео је Игор Пастор, Теодора Спасић била је кокетна Олга, Кнеза Гремина тумачи Милан Рус, а слугу Милош Живановић. У представи учествује балетски ансамбл и Оркестар Народног позоришта у Београду.

Комплетну балетску причу у два чина и осам слика употпунили су колоритни костими Катарине Грчић Николић и декор Бориса Максимовића.

„Свако ко учествује у овој представи, и тумачи било који од ових ликова, мора себе много дати не само као играч, него и као уметник који је у стању да доживи овако велике личности, пре свега Оњегина и Ленског, а затим и њихове изабранице. Они нас суочавају са иронијом живота, у коме према Пушкину, и када човек стоји до човека, никад запра-

Уметничка личности ирвакиње балетиа и кореографа Лидије Пилићенко, највећим делом је везана за Балет Народної позориштіа у Београду. После специјализације у Лондону код Нинеј де Валоа и дрљаніијне каријере иримабалерине београдској Балетиа, наіло и убедљиво избија међу водеће кореографе у земљи. На музику домаћих композиціора іосіавила је балетіе „Бановић Сітрахиња“ и „Јелисаветиа“ Зорана Ерића у Београду, а „Вечіиіи младожења“ и „Избирачица“ Зорана Мулића у Новом Саду. За іредсіаву „Бановић Сітрахиња“ на Бијеналу у Љубљани 1981. іодине, наіраћена је као кореограф. Такође је наіраћена за кореографіје целовечерњих балетиа „Јелисаветиа“ и „Вечіиіи младожења“. Са ансамблом Балетиа Народної іозориштіа ради и іредсіаву „Самсон и Далила“, на музику Каміја Сен-Санса, за отіварање балетіске сезоне іосле реконсірукціје зіраде 1989. іодине – за коју је добила Наіраду Народної іозориштіа. Њени балетіи „Васкрсење“ на музику Друіе симфоніје Гусіава Малера и „Дама с камеліјама“ на музику Ђузетіа Вердіја, били су свейіске іраіуздбе. Балетіе „Љубав чаробніца“ Мануела де Фалје и „Шехерезаду“ Ніколаја Римској-Корсакова іосіавља 1994, а „Жену“, на музику Серіеја Рахмаіинова, 1998. іодине. У оквіру іроірама „Крај ХХ века...?“ Народном іозориштіу 1999. іосіавља два једночіна балетіа: „Сліке“, ірема ориіналној іарііііури А. Шенберіа „Преображена ноћ“, и „Кавез“ на музику Г. Малера (іреміјерно обновљен 2007). „Охридску леіенду“ Сіевана Хрсііііа іосіавља 2000. іодине, а њен балеті „Песник Чајковскі“ на музику П. И. Чајковској, бива іроілаішен за најбољу іредсіаву сезоне 2003/04. у Националном іеатіру. Са ісііім ансамблом 2008. іосіавља још једну свейіску іраіуздбу – балеті „Нечіііа крв“, ірема соісіівеном лібретіу інсіірісном деліма Боріслава Сііанковића и сііойсіівеној композиціји музике домаћих ауііора – Сіевана С. Мокрањца, Пеііра Коњовића, Василіја Мокрањца и Сіевана Хрсііііа. Са іодједнакім усіехом раділа је и на ііелевізіји и філму, мјузикле („Пріча о коњу“, „Мој дечко“, „Цііани леііе у небо“, „Воіім своју жену“, „Пресііаіе вейіар...“), као и у оіерама („Кармен“, „Аіда“, „Слейі миш“ и ііід). Добіііііі је Наіраде за живоііно дело (2001), Наіраде „Диміііріје Парліі“ (2004) и Националној ірізнања за доірінос култіури (2007). У іеріоду од 1992. до 1993. и од 1997. до 2002. била је директіор Балетиа Народної іозориштіа.

во не знамо коме, којој страни, 'он' припада. На темељу приче о руским племићима са почетка 19 века, Пушкин је заправо испрчао причу о човеку који живи и данас, који има могућност, да вођен својим карактером по рођењу иде путем који носи у себи. Пушкин се играо пишући Оњегина, и као да је рекао, што се мало не зауставите да видите где сте, да видите какви сте и куда сте кренули, да ли је ово што читате, што нам се дешава, да ли је ово игра, или је реалност, да ли је могуће. Пушкин нас наводи да током живота 'седнемо сами са собом', да се суочимо са човеком у себи и сагледамо границе сопствених могућности. Он нас провоцира на мало дубља размишљања и подсећа да сваки човек има право на слободу избора, да има право да буде само човек – додаје Лидија Пилићенко.

Уважена балерина истиче на крају, да озбиљно приступимо тексту Евгеније Оњегин, без обзира на трагичан исход догађаја, у коме нам писац између осталог поручује, да пријатељство иако је рањиво, ипак треба чувати.

„У тим великим пријатељствима увек се може догодити да се нешто заљуља, неко људско незадовољство и ту онда почиње пуцање, тако нестаје величанствено пријатељство. И онда нам остаје да наставимо живот и да размишљамо зашто се то десило, а да није имало разлога уопште. Не могу да кажем да сам хиљаду пута сигурна да може да постоји једно нерушено пријатељство – закључује Лидија Пилићенко.

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

АДИЦИОНАЛНИ НОВОГОДИШЊИ КОКТЕЛ ЗА НОВИНАРЕ

Ти као увертира пред јубиларну сезону

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Према Савићевим речима, више од 460 одиграних представа

Драме, Опере и Балета, укључујући и близу 90 гостујућих представа,

ва, концерата и осталих програма, видело је око 154.000 гледалаца.

Он се осврнуо и на слављеничку 150. сезону, чије обележавање стартује већ почетком наредне године, а која ће у потпуности, када је реч о премијерним насловима у сва три сектора – Драма, Оперу и Балету, бити посвећена домаћим ствараоцима.

Биће постављена дела Душана Ковачевића, Иве Андрића, Боре Станковића, Бранислава Нушића... опера ће извести „Ленку“ Мирослава Штаткића и „Отацбину“, нашег најзначајнијег оперског композитора Петра Коњовића...

Савић је најавио да ће за неколико недеља, на Богојављење 19. јануара, бити обележено 80 година

од смрти Бранислава Нушића, а у оквиру тога, на Великој сцени ће премијерно бити изведена његова комедија „Ожалошћена породица“ у режији Јагоша Марковића, док је у холу зграде предвиђено отварање изложбе „Нушић као дипломата“.

Он је истакао да од тог дана, Народно позориште и званично креће у обележавање свог великог јубилеја – 150. година од оснивања.

Управник је нагласио да је то дуг ове Куће према својој публици и подсетио да је у марту 1868. донета одлука да се гради Народно позориште, које је своју прву представу одиграло 22. новембра наредне године.

Савић је поновио да Народно

позориште не одустаје од свог плана, о којем он већ прича неколико година, а то је да уместо Стакленца на Тргу Републике буде подигнута нова зграда Националног театра што ће, уверен је, у наредном периоду бити један од приоритета и државе и града.

Објаснио је да је Кући, као што је Народно позориште, преко потребна још једна сцена, која неће бити само за оперу и балет, већ би то требало да буде дворана у којој ће се играти и драмске представе.

На крају обраћања, свим представницима медија пожелео је све најбоље у Новој 2018. години и поручио им да и даље буду уз Народно позориште.

■ М.Б. ■

ИНТЕРВЈУ | НИКОЛА ВУЈОВИЋ

Неограничена страст и жеља за позориштем

Деби на сцени Народ-ног позоришта, глум-ац Никола Вујовић имао је пре чети-ри године у драми „Бизарно“, у којој је, захваљујући изванредном тумачењу три лика - Ђиђе, Саше и Гаге, стекао не само наклоност публике, већ и стручне критике. У међувремену, уследили су и нови наслови попут „Родољубаца“, „Сирана“, „Царства мрака“, „Сумњивог лица“, „Иванова“... у којима, такође, игра значајне и веома запажене улоге.

„Мислио сам да је прошло више од четири године, имам осећај као да сам ту одувек“, рече нам искрено, на почетку разговора за „Позоришне новине“ Никола Вујовић, који је од прошле године, после вишегодишњег статуса слободног уметника, постао део глумачког ансамбла Народ-ног позоришта.

„Пређашњи део позоришне каријере био ми је везан за једно друго позориште и, када сам завршио сарадњу са њима, остао ми је горак осећај у души. Направио сам паузу од око осам месеци и Снежана Тришић ме је позвала да „ускочим“ у „Бизарно“.

● У потпуности сте оправдали указано поверење...

Дао сам све од себе за тих 25 проба колико смо имали, али, пре свега, трудио сам се да будем добар војник, по навици, од служења цивилне војске у Народном позоришту код Милете Т. Пантелића. Представа је ушла у историју овог театра као најнаграђиванија икада, а ту сам се нашао и ја, као поносни носилац Награде за најбољи партнерски однос са Игором Ђорђевићем. Тадашњи директор Дrame Спасоје Ж. Миловановић завршава мандат и на његово место дола-

зи Жељко Хубач који је препознао мене као доброг војника и онда сам низао улогу за улогом. Колико је моје учествовање у представама било значајно, запажено и различито не знам, само знам да сам био инспирисан, да сам плесао, да ми није било тешко, а у исто време сам осећао да се дешава нешто значајно, запажено и различито у позоришном животу Београда. Национална кућа позива Урбана, Лолића, Тришићеву, Нешковића, Вуковића да постављају класике. Последњих годину дана Тања Мандић Ригонат, Игор Вук Торбица и Јернеј Лоренци. Успех и низ значајних представа Националне куће, онако, нескромно, у шали, повезивао сам са својим доласком у Народ-но позориште и не да сам поносан што сам део ансамбла, него ништа боље нисам ни могао да замислим да може да ми се деси.

● Један загребачки критичар, који вас је пролетос гледао као Боркина у „Иванову“, написао је, између осталог, да изгледате „као један од актуелних британских и француских глумаца, динамитан, фасци-

Сви ређијељи, са који-ма сам радио, васи-ћавали су ме и йомајали да се йробијем кроз каријеру. Сваки йућ сам се йрудио, како йод било, и да се йосва-ћам и да наћем заједнички језик. Да се йрам и да ми буде забавно, да йровоци-рам и да будем исйровоци-ран. Да йледам исйод ока, да се избечим, исйлазим...

нантне енергије и глумачког нерва“. Како бисте ви дефинисали свој начин глуме?

Незахвално је говорити о начину, о стилу игре као непро-мењивој категорији. Стил би увек морао бити подложен адаптацији на захтеве комада, сензибилитет ансамбла, индикације редитеља и тренутну инспирацију. Никада нисам направио конкретан рецепт, волим да се упуштам, да пустим подсвест напоље, да послушам, „њушим“, да се не контролишем, да нападам идеју, да померам границе, у сваком случају да се, што је више могуће, осетим другачије у односу на оно

што као цивил дожи-вљавам. Конкретно, лик Боркина кога сам тумачио на том гостовању у Загребу, градио сам тако да има те епитете дина-митности, фасци-нантне енергије и изванредног глумач-ког нерва. Значи да сам добро урадио свој посао. А поређење са актуалним францу-ским, односно бри-танским глумцима ми веома ласка. Жао ми је што ту није увр-стио и Немце (смех).

● Кад већ причамо о глуми, интересује ме да ли је по вашем мишљењу Дени Дидро био у праву када је рекао да је глумац, заправо, особа без карактера и да, захваљујући томе, с лакоћом улази у друге карактере и опонаша их?

С обзиром на то да је Дидро живео у другом времену, мислим да је та његова дефиниција, пре свега, романтична. „Глумац“ је занимање, а не човек, бар ја то тако видим. Човек је много више од тога. А сваки човек може да буде глумац. Радио-дифузна агенција, када је додељивала националне фреквенције телевизијама у Срби-ји, поставила је услов да одређена телевизија мора имати сопствену продукцију драмског програма. Нажалост, ријалити шоу сврстала је под драмски програм и самим тим поступком, мене и моје коле-ге са дипломом, изједначила са полусветом са естраде у производ-њи „драмског програма“. Мислим да су ту кола кренула неповратно низбрдо. Волим да се нашалим на свој рачун да ми је глума хоби.

● Шта вам је најбитније у том „хобију“?

Битно ми је да сачувам инте-гритет, да будем узоран отац, муж, син, грађанин, да чувам сопствени систем вредности, а нешто од тога ће испливати напоље кроз улоге које будем тумачио. На факулте-ту, када сам се први пут запитао шта желим од глуме, односно шта је за мене глума, помислио сам да је мој посао да инспирисано, без задршке, отворено и што истини-тије, а кроз игру, оваплотим душу лика који тумачим на сцени не би ли тим примером инспирисао барем једног човека у публици да нешто промени у свом животу. Да мислим, да се понашам, да посто-јим и да тиме утичем. И даље се носим том мишљу.

● Иако сте играли у многим телевизијским серијама и филмовима, за вас може да се каже да сте, пре свега, позоришни глумац. Шта је то што вам у одређеној мери више пружа театар, него остала два медија?

Да, заиста сматрам да је позо-риште нешто посебно. Као нај-лешпа жена на свету коју изнова и изнова мораш да заводиш, а с којом си у слободној вези. Некад си љубоморан, некад ти се гади колико је промискуитетна, поне-кад ти се безрезервно даје те си на седмом небу, некад није ту и не примећује те, али страст и жеља су неограничени. И тако може заувек. Бар код мене. До сада сам убележио неких педесетак преми-јера, а имам осећај да нисам још ни почео да се бавим позориштем како желим. Ових дана читам „Меру за меру“ и прижељкујем улогу Анђела у следећих пар годи-на...

■ Микојан Безбрадица ■

ТРЕЋА МЕЂУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЈА

Балканска оперска мрежа

Трећа међународ-на конференција Балканске оперске мреже, одржана је недавно у Народном позоришту у Београду у органи-зацији Националног театра. Конференцију је водио управ-ник Народ-ног позоришта Дејан Савић. Поред маистра Савића, директора Сектора стручних и општих послова Самура Ранко-вића и оперског редитеља Иване Драгутиновић Маричић, скупу су присуствовали управник Држав-

не опере у Варни Даниела Димо-ва и уметнички директор у истом театру маестро Борислав Иванов, затим, управник Словеначког народног гледалишта у Марибору Данило Рошкер, уметнички директор италијанског Фестивала Таљако маестро Јакопо Сипари де Пескасероли, генерални директор Националог театра оперете у Кијеву Богдан Стругински и балетски кореограф у истом театру Вадим Дмитриевич. Присуствовали су и представници Националне опере из Темишвара Корнелиу Мургу

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

и Нова Батаниат и маестро Дејан Прошев и Крсто Скубев у име Македонске опере и балета.

Учесници конференције представили су рад својих кућа и фестивала, указујући на успехе и добра искуства која бележе, исто-времено нудећи решења за сличне проблеме са којима се сусрећу сви оперски театри. Уметничка сарад-ња и размена између театара Бал-канске оперске мреже предста-вљају важан корак ка унапређењу рада свих позоришта у региону.

■ Д.К.С. ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА „25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ – КИР ЈАЊА И ДОН КАРЛОС“

Непроцењиво благо Националног театра

Изложба „25 година од премијере – Кир Јања и Дон Карлос“, аутора Јелице Стевановић и Драгана Стевовића, отворена је 14. децембра у Музеју Народног позоришта.

Поздрављајући присутне, који су се окупили у великом броју, управник Дејан Савић је, између осталог, оценио да ова два наслова представљају „живу историју Народног позоришта“.

Вердијева опера у чешкој Рицина „Дон Карлос“, премијерно је изведена на Великој сцени 9. октобра 1992. године и до сада је имала 32 извођења. Премијера комедије „Кир Јања“ одржана је на Великој сцени 25. децембра 1992. године. На 234 извођења, на мајичној сцени и јосифованима, премијеру је видело око 85.000 гледалаца.

Према његовом мишљењу, овакви и слични јубилеји се не дешавају тако често, не само код нас, него и

у свету, а када се и догоде, то обично буде само „у великим, озбиљним и квалификованим театрима“ којима свакако припада и Народно позориште.

Он је поручио да ће наш национални театар и убудуће „водити рачуна о јубилејима ове врсте“, али и да ће се трудити да та два наслова „који представљају благо ове Куће, што дуже и више буду на нашем репертоару“.

Подсећајући да је прошло заиста много времена од њихових премијерних извођења, приметио је да, упркос томе, ниједна од ове две представе није изгубила на „својој актуелности и лепоти“.

Савић је нагласио да га веома радује што је толико љубитеља уметности и позоришта дошло на отварање изложбе и изразио уверење „да ћемо и до следећег великог јубилеја не само ових, него и неких других представа, поново овде бити заједно“.

Предраг Ејдус говори на отварању изложбе

Стевановићева је присутне подсетила на, како је казала, неке дивне и драге уметнике из обе представе који више нису са нама, а који су својим креацијама, оставили веома снажан печат.

Међу њима су глумци Михајло Мика Викторовић, Богдан Михајловић, Јанош Тот, Србољуб Милин, редитељ „Дон Карлоса“ Младен Сабљић, први диригент представе Душан Миладиновић, двојица гостујућих диригената Јон Јанку и Имре Топлак, солисти Звонимир Крнегић, Славољуб Коцић, Живан Сарамандић, Јелена Чакаревић, Јован Милић, Сузана Шува-

ковић Савић и Тома Јовановић.

Она се посебно захвалила колегама из Музеја позоришне уметности Србије истакавши да су, као и увек, свесрдно помогли у налажењу грађе, као и запосленима у Истраживачко-документационом центру и Издавачкој делатности Народног позоришта, те Јелени Ратковић која је заслужна за дизајн изложбе и каталога.

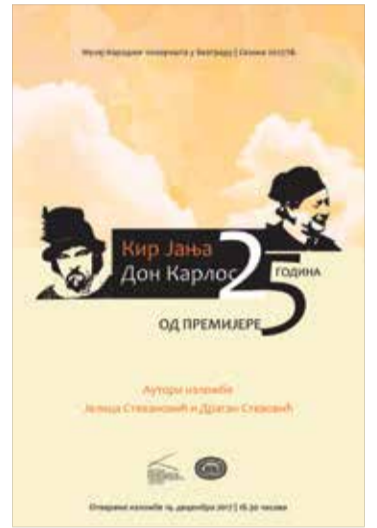
Додала је да су аутори изложених фотографија Срђан Михајић, Срђа Мирковић, Миша Мустапић, Виценцио Жакнић и Вукица Микача.

Редитељ „Кир Јање“ Егон Савин казао је да има велику част и задовољство што је присутан на једном овако значајном догађају и приметио да „нигде живот тако брзо не пролази, као у позоришту“.

Он је истакао да трајање овог комада пуне две и по деценије

представља „право чудо“, а њему лично, чини право задовољство.

Присутнима су се обратили и глумац Предраг Ејдус, који две и по деценије маестрално тумачи лик Кир Јање, директор Музеја и коаутор изложбе Драган Стевовић, редитељка Ивана Драгутиновић Маричић, која је обновила

режију „Дон Карлоса“ Младена Сабљића и примадона Јадранка Јовановић, која у тој опери пева улогу Кнегиње Еболи.

Изложба ће бити отворена до марта 2018. године.

■ М. Безбрадица ■

ФЕЛТОН / 175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ПРВОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ, „ТЕАТРА НА ЂУМРУКУ“ (10) / ПИШЕ ЈЕЛИЦА СТЕВАНОВИЋ

Тековине Театра на Ђумруку

Представа „Аделаида, алпска пастирка“ А. Николића, требало је да се одржи 20. августа 1842, али почела је буна Томе Вучића Перишића и његових уставобранитеља. Позориште је прекинуло рад, а доласком на власт нове династије избрисано је са списка државних „заведенија“.

Значај овог кратковеког позоришта је немерљив. Најпре, то је било наше прво сјално, рејтерско, професионално, државно и народно позориште: играло је два пута недељно различите представе, после кратког периода аматеризма, оформљен је професионални ансамбл, радило је под патронатом и уз субвенцију државе, публику је чинило грађанство.

Затим, захваљујући Театру на Ђумруку јавила се свест о српском драмском стваралаштву, које је – што је својеврсни феномен – настало пре појаве театра. Ову појаву анализира Боривоје Јевтић: „Да

Макета Театра на Ђумруку, аутори Вера и Александар Петровић (МПУС)

дође један Марин Држић, Дубровник је требало да постане богат, да разграна до врхунца своје дру-

Иако је Театар на Ђумруку трајао свега 8 месеци, његов значај је од неспорне важности за насљедство и даљи развој позоришне уметности у Београду и Србији.

штвене, политичке и трговинске везе, и да, поврху, прими и упије у себе плодне и разнообразне утицаје једне велике позоришне културе – италијанске, велике и старе већ

по наслеђеним римским позоришним традицијама. Молиер има пред собом готов комедиографски образац, чак и теориски... Ни Лесинг, после, није изузетак. Свугде око њега у Немачкој цвета живих позоришни живот.

Он има где и на чему да се учи. А шта је испред Стерије... до једино сазнање да је позориште највећа народна школа. Једанаест година пре прве преставе у Београду... он пише 'Лажу и паралажу', онај род комедије који је најбољи и најтежи – комедију карактера! Дајући 1837 'Кир Јању', он даје најбољу српску комедију... После Стерије, који је за наш позоришни репертоар и нашу позоришну културу заслужан толико колико Вук за српски језик, могло је доћи српско позориште. Оно је имало свог писца и свој, домаћи, репертоар“.

Театар на Ђумруку је одиграо велику улогу у буђењу националне

У последње време се говори о могућој реконструкцији зграде сцаре Ђумрукане, на изворној локацији – што би био значајан подухват у смислу обнове културне баштине и одлична прилика да Београд добије још једну камерну позоришну сцену, али и да се Музеју позоришне уметности Србије обезбеди простор за сјалну изложбено јосифавку и дејои са условима примерним чувању грађе о историји нашег театра.

свести у време стицања независности и у подстицању потребе за образовањем и културним садржајима – о чему сведоче наслови играних комада. Он је, како видимо у критикама, скренуо пажњу и на нужност очувања српског језика. Несумњиве заслуге Театар на Ђумруку има и за формирање прве позоришне публике, јер су захваљујући њему Београђани сценску уметност трајно заволели и током следећих деце-

нија устрајали у настојањима да оснују Народно позориште (1868). Следствено, и држава је увидела неопходност постојања и више струке користи које од театра може имати. Такође, постало је евидентно да је Београду неопходна наменска позоришна зграда, па је део прихода од улазница већ од првих дана био уплаћиван у фонд за „заведеније народног Театра“, а постоје трагови да је био направљен и архитектонски план.

Током кратког делања овог театра, формиран је фондус костима, декора и реквизите, који је чинио основу за потоње позоришне активности. Може се рећи да се у Театру на Ђумруку јављају и маркетиншке активности: од првог дана су штампане „позивателне цедуље“, то јест плакати или „листе“ са основним подацима о свакој појединој представи које су, како наводи Шумаревић, „биле излепљене по зидовима кућа, капијама и плотовима“. Овај добар обичај је одржало и Народно позориште, што је од немерљивог значаја за проучавање историје нашег театра – чији је један од камена међаша Театар на Ђумруку.

(КРАЈ)

СЕЗОНА 2017/18.

ЈАНУАР 2018.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЈАН	СРЕ.	СЛЕПИ МИШ
	19.30	оперета Јохана Штрауса
04.	ЧЕТ.	МАРИЈА СТУАРТ
	19.30	драма Фридриха Шилера
05.	ПЕТ.	ДОН ПАСКВАЛЕ
	19.30	опера Гаэтана Доницетија
08.	ПОН.	ДАМА С КАМЕДИЈАМА
	19.30	драма Александра Диме Сина
09.	УТО.	ИЗБИРАЧИЦА
	19.30	комедија Косте Трифковића
10.	СРЕ.	ТОСКА / са гостом
	19.30	опера Ђакома Пучинија
11.	ЧЕТ.	ВЕЛИКА ДРАМА
	19.30	драма Синише Ковачевића
12.	ПЕТ.	КО ТО ТАМО ПЕВА
	19.30	балет на музику Вокија Костића
13.	СУБ.	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ / са гостима
	20.00	
14.	НЕД.	КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
	18.00	
15.	ПОН.	АИДА / са гостом
	19.00	опера Ђузепе Вердија
16.	УТО.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН
	19.30	балет П.И. Чајковског
18.	ЧЕТ.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
	19.30	комедија Бранислава Нушића
19.	ПЕТ.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА / ПРЕМИЈЕРА
	19.30	комедија Бранислава Нушића
20.	СУБ.	ФЕН МО
	20.00	Кинески класичан плес, гостује Пекињска плесна академија
21.	НЕД.	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
	12.00	мјузикл за децу Дејет културног центра, Београд
	НЕД.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
	19.30	комедија Бранислава Нушића
22.	ПОН.	ДЕРВИШ И СМРТ
	19.30	Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
23.	УТО.	НОЋНИ ЖИВОТ
	19.30	по тексту Ивана Видића, гостује Загребачко казалиште младих
24.	СРЕ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
	19.30	балет П. И. Чајковског
25.	ЧЕТ.	ОТЕЛО
	19.00	опера Ђузепе Вердија
26.	ПЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ / са гостом
	19.30	балет П. И. Чајковског
27.	СУБ.	СВЕТСАВСКА АКАДЕМИЈА
	20.00	
28.	НЕД.	КОНЦЕРТ ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА СВЕТСКОГ ДАНА
	12.00	СЕБАЊА НА ЖРТВЕ ХОЛОКАУСТА
	НЕД.	ЧУДО У ШАРГАНУ
	19.30	драма Љубомира Симовића
29.	ПОН.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН
	19.30	балет П.И. Чајковског
30.	УТО.	ИВАНОВ
	19.30	драма А. П. Чехова
31.	СРЕ.	РОДОЉУПЦИ
	19.30	комедија Јована Стерије Поповића
ФЕБ	ЧЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
	19.30	балет П. И. Чајковског
02.	ПЕТ.	АНТИГОНА
	20.00	трагедија Софокла
03.	СУБ.	МОЋ СУДБИНЕ
	19.00	опера Ђузепе Вердија
04.	НЕД.	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
	19.30	комедија Бранислава Нушића
05.	ПОН.	ЉУБАВНИ НАПИТАК / са гостом
	19.30	опера Гаэтана Доницетија
06.	УТО.	ЖЕНЕ У D-МОЛУ / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
	19.30	једночине балети; кореограф Раду Покиитару
07.	СРЕ.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН / са гостима
	19.00	опера П.И. Чајковског

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 10.01. ТОСКА гост Никола Китановски као Марио Каварадоси
 13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ гостују баритон Венцеслав Анастасов,
 сопран Силвана Фроди и виолинисткиња Абигаила Воштина
 14.01. КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
 15.01. АИДА гостује Сања Радишић као Амнерис
 19.01. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА / ПРЕМИЈЕРА
 20.01. ФЕН МО гостује Пекињска плесна академија
 23.01. НОЋНИ ЖИВОТ гостује Загребачко казалиште младих
 25.01. ОТЕЛО Ана Петровић први пут у улози Дездемоне
 26.01. КРЦКО ОРАШЧИЋ у насловној улози Денис Недак
 првак Националне опере из Кијева
 27.01. СВЕТСАВСКА АКАДЕМИЈА
 28.01. КОНЦЕРТ ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА СВЕТСКОГ ДАНА
 СЕБАЊА НА ЖРТВЕ ХОЛОКАУСТА
 05.02. ЉУБАВНИ НАПИТАК гостује Габријела Убавић као Адина
 07.02. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН опера, гостују Анастасија Холц као Татјана,
 Сава Вемић као Грјемин и диригент Александар Којић

www.narodnpozoriste.rs

ЈАН	СРЕ.	БЕЛА КАФА
	20.30	комедија Александра Поповића
05.	ПЕТ.	ЖЕНИДБА
	20.30	комедија Николаја В. Гогоља
08.	ПОН.	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА / 150-та представа
	20.30	комедија Јована Стерије Поповића
10.	СРЕ.	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ
	20.30	Ксенија Поповић / Бојана Мијовић
11.	ЧЕТ.	БИЗАРНО
	20.30	црна комедија Жељка Хубача
12.	ПЕТ.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
	20.30	комедија Жана Ануја
13.	СУБ.	ЗАИ ДУСИ
	20.30	Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
14.	НЕД.	НОВОГОДИШЊЕ ПУСТОЛОВИНЕ
	12.00	У извођењу чланова Балета Народног позоришта
	НЕД.	ПРАХ
	20.30	комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
15.	ПОН.	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
	20.30	комедија Оскара Вајлаа
16.	УТО.	КЊИГА ДРУГА
	20.30	драма Бранислава Нушића
17.	СРЕ.	МАТА ХАРИ
	20.30	драма Иде Јовић, гостује Шабачко позориште
18.	ЧЕТ.	ЕЛЕКТРА
	20.30	драма Данила Киша
19.	ПЕТ.	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
	20.30	комедија Оскара Вајлаа
20.	СУБ.	БЕЛА КАФА
	20.30	комедија Александра Поповића
21.	НЕД.	МЕСТО ПРЕДГОВОРА
	20.30	по мотивима Саве Шумановића, ауторски рад Михајла Јовановића
22.	ПОН.	БИЗАРНО
	20.30	црна комедија Жељка Хубача
23.	УТО.	СИРАНО
	20.30	драма Едмона Ростана
24.	СРЕ.	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
	20.30	драма Лукаса Берфуса
25.	ЧЕТ.	НАРОДНА ДРАМА
	20.30	драма Олге Димитријевић
26.	ПЕТ.	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА
	19.00	копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
27.	СУБ.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
	20.30	комедија Бранислава Нушића
28.	НЕД.	МОЈЕ НАГРАДЕ
	20.30	по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
29.	ПОН.	ХАСАНАГИНИЦА
	20.30	драма Љубомира Симовића
30.	УТО.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
	20.30	драма Ерика Е. Шмита
31.	СРЕ.	КОВАЧИ
	20.30	комедија Милоша Николића
01.	ЧЕТ.	ЦАРСТВО МРАКА
	20.30	драма Лава Н. Толстоја
02.	ПЕТ.	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
	20.30	драма Тенесија Вилијамса
05.	ПОН.	РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА
	20.30	драма Александра Поповића, гостује Народно позориште из Приштине

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 08.01. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА 150-та представа
 14.01. НОВОГОДИШЊЕ ПУСТОЛОВИНЕ
 у извођењу чланова Балета Народног позоришта
 17.01. МАТА ХАРИ гостује Шабачко позориште
 21.01. МЕСТО ПРЕДГОВОРА по мотивима Саве Шумановића,
 ауторски рад Михајла Јовановића
 05.02. РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА гостује Народно позориште из Приштине

ГОСТОВАЊА

- 31.01. ДОН ЂОВАНИ - Опера и театар Мадленианум
 гостује диригент Фабрицио да Рос

